

Een kat op recept

meulenhoff.nl

Syou Ishida

Een kat op recept

ROMAN

Vertaald uit het Japans door Sarah Van Camp

MEULENHOFF

ISBN 978-90-290-9991-2

ISBN 978-94-023-2332-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Neko wo shoho itashimasu*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Arisa Shimoda

Auteursfoto: © Tetsuro Goto

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2023 by Syou Ishida c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan. First published in Japan in 2023 by PHP Institute, Inc. Dutch translation rights arranged with PHP Institute, Inc. through Emily Books Agency LTD. and Casanovas & Lynch Literary Agency S.L.

© 2025 Nederlandse vertaling Sarah Van Camp en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Bee

7

• • •

2

Marugo

95

• • •

3

Koyuki

141

• • •

4

Tanku en Tangerine

175

• • •

5

Mimita

223

1

Bee

Aan het einde van een schaars verlicht steegje keek Shūta Kagawa op naar een gebouw waarin verschillende bedrijven gehuisvest waren.

Na compleet verdwaald te zijn geraakt, had hij het eindelijk toch gevonden. Een smal gebouw, dat leek te zijn opgetrokken om de nauwe opening tussen de flats op te vullen.

‘Híér?’ mompelde hij verdwaasd.

Het was haast onvoorstelbaar dat er vandaag de dag nog plekken waren die niet op je smartphone worden weergegeven, maar blijkbaar bestonden ze. Buiten het bereik van de zonnestrallen, de lucht ver weg en nevelig. Het steegje was bedompt en het gebouw was oud en vuil.

‘En wat voor een adres!’

Fuyachō-dōri, noordwaarts, Rokkaku-dōri, westwaarts, Tominokōji-dōri, zuidwaarts, Takoyakushi-dōri, oostwaarts, Nakagyō-wijk, Kyoto.

Wat hij als aanwijzing had gekregen was die typische adresnotatie binnen de stad Kyoto. Hoewel er officiële namen en huisnummers bestaan, gebruikt men de benamingen van de straten die de stad horizontaal doorkruisen, en duidt men de windrichting aan. Als je meebuigt met de weg kun je tot vlak in de buurt van je bestemming komen, maar als je je hoofd er niet goed bij houdt, raak je, tenzij je een local bent, het noorden kwijt.

In feite had Shūta dit bedrijvencomplex gevonden nadat hij verschillende keren links was afgeslagen; hij had de buurt in cirkeltjes rondgelopen. Net toen hij het wilde opgeven, was zijn blik op de ingang van het smalle steegje gevallen.

Waarom zouden de inwoners van Kyoto zo hechten aan het gebruik van die obscure adresnotatie?

Voor Shūta, die afkomstig was uit een andere prefectuur, leken de straatnamen van Kyoto op cryptogrammen. Het was een simpel adres, maar de omslachtigheid van de notatie gaf je het gevoel dat je er niet bij hoorde en op een afstand werd gehouden zodat je in rondjes bleef lopen.

Shūta slaakte een zucht in het donkere steegje. Maar om moedeloos te raken was het nog te vroeg, dacht hij en hij herpakte zich. Dat een locatie van een bedrijfspand miserabel was, wilde nog niet zeggen dat de huurders dat ook waren. Wie weet waren de flats er achteraf omheen gebouwd. Het zat in elk geval lekker weggestopt.

De ingang van het gebouw stond open. Er was geen lift, en achterin was een trap te zien. De lichten waren gedempt, misschien omdat er geen mensen aanwezig waren. Een beetje eng. Terwijl hij verder door de gang liep vielen hem de naamplaatjes op de verschillende deuren

op. Het was een commercieel bedrijvencomplex. Alle bedrijven roken volgens hem enigszins verdacht.

Zou ook hij voor hij het wist terechtkomen in een situatie waarin hij in een kamer in een gebouw als dit frauduleuze telefoontjes moest plegen naar oude mensen?

Terwijl hij zich dit voorstelde schudde Shūta heftig zijn hoofd. Hij was immers juist hiernaartoe gekomen om te voorkomen dat hij bij dergelijke zaken betrokken zou raken. Hij liep de trap op naar de vierde verdieping en op een van de deuren hing een bordje met het opschrift ‘Nakagyō Kokoro-kliniek voor het Hart’.

De oude, massieve deur ging opvallend makkelijk open. Hij gluurde naar binnen: het interieur van de kliniek was buitengewoon licht. Naast de entree was het raampje van de receptie. Er zat niemand.

‘Hé,’ riep hij. Het bleef doodstil. Zou het pauze zijn? Hij bleef staan met zijn armen over elkaar. Omdat hij een telefoonnummer noch een e-mailadres wist, had hij geen afspraak kunnen maken. ‘Hé!’ riep hij, ditmaal luider.

Het geluid van slippers op de vloer weerklonk en er verscheen een verpleegkundige. Het was een vrouw van achter in de twintig, met een bleke teint.

‘Ja, is er iets?’

‘Sorry. Ik heb geen afspraak gemaakt maar ik zou op consult willen komen.’

‘Ah, u bent een patiënt. Loop maar door, alstublieft.’

Ze had het accent van de Kansai-regio met daarbij de langzame, zangerige intonatie die typisch is voor Kyoto. Ze zag er jong uit.

Toen hij verderliep, zag hij een bankje. De verpleegster bracht Shūta niet naar de bank in de wachtruimte maar

naar de spreekkamer. Kleiner dan de rookkamer op zijn bedrijf, met slechts een bureau, een computer en twee eenvoudige stoelen: een bescheiden ingerichte kamer.

Zou dit echt de gerenommeerde kliniek zijn? Shūta's ongerustheid nam toe.

De afdelingen psychotherapie die hij tot nog toe had bezocht waren stuk voor stuk ruim en smaakvol ingericht geweest. Ze bevonden zich niet in oude gebouwen waar je aarzelde om naar binnen te gaan, het was enkel op afspraak, en bovendien was je voorafgaand aan het consult al bijna een uur bezig om een vragenlijst in te vullen. Dat hij zo gemakkelijk een consult kon krijgen, viel alleszins mee, en, dat was waar ook, hij had niet eens zijn verzekeringspasje hoeven tonen.

Het gordijn achter in de kamer ging open en een in het wit geklede arts kwam binnen. Hij was ongeveer dertig jaar oud, een tengere man met fijne gelaatstrekken.

‘Goeiedag, het is uw eerste keer in onze kliniek, niet-waar?’ De dokter glimlachte flauwtjes. Een ietwat hoge, nasale stem. Niet te familiair, maar hij sprak op de typisch innemende manier van Kyoto.

‘Trouwens, van wie hebt u over ons gehoord?’

‘Eh...’ Een ogenblik wist Shūta niet hoe hij het uit zou leggen. Hij vroeg zich af of hij een smoes moest verzinnen, maar besloot toch eerlijk te zijn. ‘Het was niet van een rechtstreekse kennis. Een voormalige collega die ontslag heeft genomen heeft me erover verteld, een klant van het bedrijf waar de neef van de vrouw van de jongere broer van de collega werkt... van een klant van die klant die hier is geweest, heeft hij gehoord dat het een heel goede kliniek is.’

Het was niet meer dan willekeurige informatie geweest, minder dan een gerucht in de wind. Wat hij vernomen had, was slechts de naam van de kliniek en een globale omschrijving van het adres, als een cryptogram, op de vierde verdieping van het gebouw.

Shūta had al eerder hulp gezocht voor zijn mentale problemen. De eerste keer dat hij was onderzocht was een half jaar geleden. Ook toen had hij niet verwacht dat hij beter zou worden. Maar hij moest iets doen. Hij vond dat hij een inspanning moest leveren. Vervolgens had hij afspraken bij het ene na het andere ziekenhuis dat op het internet hoge waardering kreeg, met als gevolg dat hij alle afdelingen voor mentale problemen in de omgeving tussen zijn woning en zijn bedrijf al had bezocht. Dus toen hij over deze kliniek hoorde, had hij bij zichzelf gezegd: ‘Waarom niet?’, en had hij, hoewel hij nauwelijks over concrete informatie beschikte, besloten hiernaartoe te komen. Dat de kliniek zich op zo’n godvergeten plek zou bevinden had hij niet verwacht.

‘Hm, dat is nou jammer. Ik neem geen nieuwe patiënten meer aan. Want het zijn alleen de verpleegster en ikzelf die voor alles de volledige zorg moeten dragen, begrijpt u?’

Langzaam en zacht zuchtte de dokter.

Shūta was ontgoocheld. Ook hier geen geluk? Nu hij zijn mentale problemen keer op keer verteld had, wist hij ondertussen dat er maar weinig dokters waren die je kon vertrouwen als het aankwam op het aanhoren van gemoedsaandoeningen.

Nou, dan hoefde het niet. Net toen hij dat wilde zeggen, grijnsde de dokter. In zijn ogen verscheen de blik van een ondeugend kind.

‘Maar goed, als het op aanbeveling is, maak ik een uitzondering.’

De ruimte die zo krap was dat hun knieën elkaar haast raakten, voelde nog benauwder aan. De dokter draaide zich naar zijn bureau en begon op zijn toetsenbord te typen.

‘Uw naam en leeftijd?’

Plots was het medisch onderzoek van start gegaan.

‘Shūta Kagawa. Ik ben vijftientig.’

‘Hoe is het met u vandaag?’ vroeg de dokter kalm.

Shūta was nerveus. Het was een scène die zich tot nu toe al zo vaak had afgespeeld. Elke dokter, zonder uitzondering, had nadat hij zijn verhaal had aangehoord, binnen de binnen de duur van het consult een vaag antwoord gegeven. Iets in de trant van: ‘Wat vervelend. U hoeft niet zo uw best te doen.’ Of: ‘Goed dat u helemaal tot hier bent gekomen, bedankt.’ Om een of andere reden waren er zelfs dokters zo vriendelijk om hem te bedanken. Vervolgens werden er steeds vergelijkbare medicijnen voorgeschreven. Wat zijn huidige situatie draaglijker maakte waren niet de artsen, maar de slaapmiddelen.

‘Ik...?’

Slapeloosheid, oorsuizingen, gebrek aan eetlust. Als hij aan het werk dacht, deed zijn borst pijn, werd zijn ademhaling oppervlakkig en kon hij ’s nachts niet slapen. Maar die klachten klonken te gewoontjes en leken niet op iets ernstigs te wijzen. Deze keer moest hij alles vooral goed uitleggen om van zijn problemen af te komen, vond hij. Maar voor hij er erg in had kwamen zijn gevoelens boven.

‘Ik wil stoppen met werken,’ mompelde hij.

‘O ja?’ antwoordde de arts meteen. Shūta schrok.

‘Ah, nee. Dat niet. Ik wil niet stoppen met werken, ik vraag me alleen af hoe ik kan blijven werken bij mijn huidige bedrijf. Het bedrijf waar ik werk is een groot effectenbedrijf dat ook commercials maakt, maar het is een nogal toxische onderneming.’

‘Ik heb het begrepen,’ zei de dokter nonchalant glimlachend. ‘Ik schrijf u een kat voor. Laten we het een tijdje aankijken,’ zei hij, waarop hij zijn stoel omdraaide en naar achteren riep: ‘Chitose! Breng de kat!’

‘Ja,’ klonk een stem aan de andere kant van het gordijn, en de bleke verpleegster van daarnet kwam binnen. Bij de receptie had hij het nog niet opgemerkt, maar het was een pittige vrouw met een glazige blik in haar ogen. Niet opzichtig, maar je zou haar beslist een schoonheid kunnen noemen. De verpleegster wierp een wat hatelijke blik naar Shūta en zei op sarcastische toon tegen de dokter: ‘Dokter Nikè, is hij wel geschikt?’

‘Haha, komt wel goed.’

De dokter was innemend en luchtig. Het was geen gewone kliniek, en ook Nikè, de naam van de dokter, was raar. De verpleegster plaatste de kattenmand op het bureau en liep zwigend weer naar achteren. Het was een eenvoudig ding van plastic, met netten aan de zijkanten.

Er zat daadwerkelijk een kat in.

Shūta was verbluft. Niet in staat de bizarre situatie te bevatten, kon hij geen woord uitbrengen. Hij keek gespannen naar de kat, die vlakbij was.

Hij was echt.

Een grijze, je zou kunnen zeggen onopvallende, ge-

wone kat. Hij was in zijn mand niet volledig te zien, maar zijn grote, ronde ogen waren goudkleurig, en hij keek enigszins wantrouwig op naar hem.

‘Dus, meneer Kagawa. Draag er in elk geval een hele week zorg voor, alstublieft.’

‘Huh?’

‘Verder ga ik u een recept geven, geeft u het af aan de receptie, alstublieft.’

‘Ah... kan ik een recept krijgen?’

‘Ja, natuurlijk.’

Ze waren een gewoon gesprek aan het voeren, maar de situatie was niet normaal. Terwijl Shūta naar de kat in de mand keek, vroeg hij: ‘Dit... dit is een kat?’

‘Ja, het is een kat.’

Voor de dokter was het de normaalste zaak van de wereld. Zeker, hoe je het ook bekeek, het was een kat, maar de moed zonk hem in de schoenen.

‘Een echte kat?’

‘Maar natuurlijk. Hij werkt goed, hoor. Sinds mensenheugenis wordt van de kat gezegd dat het een gouden medicijn is, toch? Of eigenlijk wil dat zeggen dat een kat nog beter is dan medicijnen.’

Waar sloeg dit in vredesnaam op? De dokter overhandigde de verwarde Shūta een klein papiertje.

‘Dit is het recept. Haal bij de receptie het nodige op en ga naar huis. En dan zien we elkaar over een week weer. Ik verwacht een patiënt, dus we moeten stilletjes aan af-ronden.’

Daarop wees hij hem de deur, alsof hij gezegd had: ‘Vertrek!’ De verbouwereerde Shūta kwam weer bij zinnen. Een lach borrelde op.

‘Hahaha, natuurlijk. Hè? Dit noemen ze dierentherapie, toch?’

Hij was verrast, maar wat maakte het ook eigenlijk uit. Bedoelde de dokter dat door contact te hebben met dieren, je hart kon genezen? Shūta glimlachte naar hem, maar de dokter reageerde niet. Shūta vermoedde dat hij bezig was hem te observeren.

‘Is het laten schrikken van je patiënt ook een onderdeel van de therapie? Ah, is dat het? Stond er daarom nergens iets over vermeld? Zeker, een ogenblik was ik niet in staat om te denken. Een kat op recept... Grappig!’

Hij bracht zijn gezicht dichterbij de mand en tuurde naar binnen. De kat sperde zijn ogen open en wendde zijn blik niet af. Shūta wist niet veel van dieren, maar hij bedacht met een pijnlijke glimlach dat het beest ook in de war leek te zijn.

‘Wat schattig. Maar ergens lijkt deze kat mij niet leuk te vinden.’

‘Hm? Wat? Wat?’ zei de dokter en hij bracht zijn gezicht zo dichtbij dat zijn wang hem haast raakte. Shūta schrok van zijn nabijheid, maar de dokter bleef onbewogen. Hij drukte het puntje van zijn neus tegen het net van de mand en staarde naar de kat.

‘Hé? Hoe is het? ’t Is oké, toch? Ja, ja, hij zegt dat het oké is, hoor.’

‘Nee, dat zegt hij niet, hoor. Hij zegt dat hij bang is.’

‘O? Wat? Wat?’ De dokter drukte opnieuw zijn neus tegen de mand. Hij was veel te dichtbij, Shūta kromp bijna ineen. ‘Hoe is het? Gaat het niet? Is er iets mis?’

Toen keek hij op en glimlachte.

‘Hij zegt dat er niets aan de hand is.’

‘Nee, dat is het niet, maar katten vinden iemand als ik, die niet gewend is aan dieren, niet zo leuk. Hoe therapeutisch het ook moge zijn, is het niet wat zielig voor hem?’

‘Maakt u zich geen zorgen. Zelfs als je er niet aan gewend bent, is een kat heel effectief. Ik verwacht een patiënt, het wordt tijd,’ zei de dokter glimlachend en hij stond op. Hij nam de mand en zette hem op Shūta’s knieën.

‘Hè? Wacht eens...’

‘Tot volgende week!’

De dokter had een ondoorgrondelijke glimlach op zijn gezicht. Niet-begrijpend wat die te betekenen had verliet Shūta met de kattenmand de spreekkamer. Je zou ook kunnen stellen dat hij onder druk van de dokter naar buiten was gejaagd.

Op de bank in de wachtruimte zat niemand. Terwijl hij verdwaasd voor zich uit staarde, wenkte een witte hand hem vanuit het kleine loket aan de receptie.

‘Komt u hierheen, meneer Kagawa.’

‘J-ja.’

Het leek net alsof hij op een filmset was beland. Zou er misschien ergens een camera opgesteld staan? vroeg hij zich af, terwijl zijn blik angstig de ruimte rondging.

Verward liep hij naar de receptie, waar de verpleegster hem vanuit het kleine loket aanstaarde.

‘Geeft u me het recept maar,’ zei ze, waarop hij haar het papiertje van de dokter overhandigde. De verpleegster verdween achter het loket.

De kattenmand wiegde onrustig heen en weer. Hij was loodzwaar.

Het was een vreemde gewaarwording. De laatste keer dat hij een levend wezen had vastgehouden, was in zijn

basisschooltijd, toen hij een konijn had gehad. Hoewel ze lukraak aan elkaar waren gekoppeld, bleef de kat braaf. Mooi, dacht Shūta, en er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

Toen de verpleegster terug was, zei ze: ‘Alstublieft’, en ze overhandigde hem door het kleine raampje een papieren zak. Om de zak aan te kunnen nemen nam Shūta de mand die hij met beide handen had vastgehouden in één hand. De kat gleed opzij en de mand kantelde.

‘Oeps, sorry,’ zei Shūta tegen de kat, en tegen de verpleegster: ‘Ehh, pardon, wat zit er in deze papieren zak? Hij is nogal zwaar...’

‘Dit zijn benodigdheden. Er zit een bijsluiter bij, lees die eerst goed,’ zei de verpleegster zakelijk. Haar accent uit Kyoto was weliswaar zangerig maar had ook iets kils, alsof ze hem liever niet te woord stond.

Shūta zag dat er plastic bakjes, een grotere bak en een verpakking met wat leek op kattenvoer in de zak zaten. Dit heb je dus nodig voor de verzorging van een kat? Het was behoorlijk ingewikkeld, deze hele vertoning. Te ingewikkeld, hij raakte er gestrest van.

‘Is dit nodig allemaal? Ik bedoel: is het niet een beetje te veel van het goede?’

‘Als u vragen hebt, kunt u zich tot de dokter wenden. Nou, veel beterschap,’ zei de verpleegster vlak, ze had haar blik naar beneden gericht en was al met een andere taak bezig.

‘Ehh...’

‘Veel beterschap.’

‘Ehh...’

‘Veel beterschap.’

Shūta begreep dat het weinig zin had om hier te blijven staan en hij verliet de kliniek. Omdat hij zijn handen vol had, kostte het openen van de deur hem heel wat moeite.

Wat was er in hemelsnaam aan de hand? Hij was in de war.

Verderop in de gang kwam een nors uitziende man aangelopen. Toen de man Shūta was gepasseerd, opende hij de deur van de ruimte die aan de kliniek grensde.

Opeens voelde Shūta zijn blik. De man keek wantrouwig in zijn richting. Hij leek op het punt te staan hem iets te vragen.

Shūta liep weg. De trap aflopen en zorgen dat de mand niet kantelde was lastig. Zodra hij het gebouw uit kwam, drong de schimmelgeur van het steegje zijn neus binnen. Dit was echt. Ook de mand die zwaar aan zijn hand bungelde en de papieren zak waren echt.

Het was een heel goede kliniek, zo had hij van zijn collega vernomen. De collega had het van zijn jongere broer gehoord, de jongere broer had het van zijn vrouw gehoord, de vrouw van haar neef... Bij iedere persoon die het hoorde en weer doorgaf, veranderde het gerucht. Ook al kon hij een, twee passen vooruitlopen, hij kon niet uit deze scène stappen. Die sexy verpleegster kwam hem niet achterna gerend, noch was er een regisseursstem die *Cut!* riep, om een einde te maken aan een filmopname.

Was dit een extreme therapie, of was hij opgelicht? Aan de handen van zijn zieke zelf, een kat.

Dat hij na vele omzwervingen eindelijk de afgelegen kliniek had gevonden en dat die zo bizar bleek te zijn... Hij moest er wel om lachen.

Een levend, bewegend wezen vervoeren is lastig. Hij kon kruispunten niet snel oversteken, en de mand aan een riem om zijn schouders dragen was geen optie. Zodoende duurde het, met in zijn handen de papieren zak en de mand met de kat die steeds heen en weer bewoog, meer dan dertig minuten tot hij bij zijn flat was aangekomen. Halverwege waren zijn armen flink pijn gaan doen.

Toen hij in zijn woning de mand op de vloer zette, ging de kat, alsof hij begrepen had wat er aan de hand was, plotseling wild tekeer. Hem in de mand opgesloten houden was zielig, dus opende Shūta het deurtje.

Maar de kat kwam niet naar buiten.

‘Wat is er, kat? Je mag eruit, hoor.’

Toch bleef hij zitten. Toen Shūta even bezorgd door de opening gluurde, zat de kat ineengedoken achter in de mand.

Wat is er toch? Shūta doorzocht de papieren zak. Twee bakjes van dezelfde grootte. Toen hij de zak met kattenvoer schudde, klonk er een rammelend geluid. Kennelijk droogvoer.

‘Eerst water misschien?’

Hij vulde een bakje met kraanwater en zette het voor de mand neer. De kat kwam nog steeds niet tevoorschijn.

‘O, ja, er was een bijsluiter.’

Terwijl Shūta vanuit zijn ooghoeken de situatie in de gaten hield, las hij het blad dat in de zak was gestopt.

‘NAAM: BEE. WIJFJESKAT, NAAR SCHATTING ACHT JAAR OUD, GEMENGD RAS. ETEN: ’S MORGENS EN ’S AVONDS DE GEPASTE HOEVEELHEID. WATER: ALTIJD. UITWERPSELEN VERWIJDEREN: OP TIJD. IN PRINCIPE IS HET GEEN PROBLEEM ALS JE HAAR ALLEEN LAAT. KLEINE DINGEN DIE

PER ONGELUK KUNNEN WORDEN INGESLIKT, EN BREEKBARE VOORWERPEN ZOALS SCHOTELTJES OF GLAZEN, IN EEN LADE OPBERGEN ALSTUBLIEFT. OOK OPLETTEN MET POTPLANTEN EN DERGELIJKE. LAAT HAAR NIET BUITEN DE KAMER ALSTUBLIEFT. DAT IS ALLES.’

Dat is alles. Hij las het nog eens, maar er stond niets bijzonders bij.

‘Is dit even balen zeg,’ zei hij hardop tegen zichzelf. ‘Ik heb nog nooit een kat of zo gehad. Zou ik er wel een week voor kunnen zorgen?’

Hoe gebruik je deze bak en het kattengrit? Zou dit voldoende zijn, zodat ze niet in de kamer op zoek gaat naar plekje om haar behoefte te doen? Hoeveel voer is ‘de gepaste hoeveelheid’? Zou ze niet aan de muur krabben?

Hij was helemaal gestrest. Er was ook niemand aan wie hij het kon vragen. Er zat niets anders op dan om info over de kattenbak en het kattenvoer op te zoeken op het internet.

Maar de naam van de kat kende hij. Toen hij neergehurkt op de vloer in de mand gluurde, keken gouden ogen hem aan.

‘Bee? Kom, Bee, kom eruit. Jij bent dus een meisje? Je hebt vast honger. Zal ik je eten geven?’

Het was al avond. Voor mensen was het tijd voor het avondeten, dus was het vast ook het moment om de kat te voeren.

Toen hij, lezend wat er op de achterkant van de zak kattenvoer stond en zoekend op zijn smartphone, de hoeveelheid brokjes inschatte, stak de kat haar kop een stukje uit de mand naar buiten.

‘O, daar ben je!’

Maar de kat trok zich meteen terug. Kennelijk had zijn stem haar, net nu ze zich naar buiten had gewaagd, opgeschrikt. Toen hij daarop met ingehouden adem wachtte, stak de kat na een poosje opnieuw haar kop voor de helft naar buiten. Ze richtte haar ogen op naar Shūta. De stilte bleef aanhouden alsof ze een krachtmeting waren begonnen. Meer nog dan dat de kat op haar hoede was, leek ze hem te testen. Omdat Shūta in een ongemakkelijke houding op de vloer was blijven zitten, werden zijn benen gevoelloos, en hoewel ze lichtjes begonnen te trillen, hield hij het vol.

Eindelijk stak de kat één opgeheven poot soepel uit de mand. Maar haar tenen hadden de vloer nog niet geraakt. Haar ogen leken te zeggen dat ze steeds klaar was om terug naar binnen te gaan.

Ik smeek je, kom eruit. Mijn benen zijn al helemaal verdoofd.

Na een poosje, toen hij het niet meer uithield, liet de kat zachtjes haar voorpoot zakken. Ze drukte haar ronde poot tegen de vloer, en een mollige lijn zoals de pols van een baby verscheen. Hoe schattig. Een stap, nog een stap en ten slotte kwam de zwierige, lange staart tevoorschijn.

Wat een grote kat, was het eerste wat hij dacht. Niet dat de kat die voorzichtig de kamer instapte echt groot was, maar hij had zich een slankere kat voorgesteld. Hij had beelden gezien van katten die door smalle spleten tussen muren heen glippen. De kat was zo zacht als een deken.

Shūta, die ineengedoken zat om haar niet te laten schrikken, strekte tandenknarsend zijn benen. De kat

negerde zijn van pijn vertrokken gezicht en naderde het bakje met water. Ze snuffelde en dronk met het tipje van haar tong.

Shūta wreef over zijn verdoofde benen en keek verwonderd naar het tafereel. Het geluid van het water dat zachtjes opspatte was nooit eerder in de kamer te horen geweest. De kat was kennelijk al wat minder op haar hoede, want ze keek de kamer rond. Haar blik stopte bij de nog ongeopende zak met kattenvoer.

‘Haha, mooi, mooi. Wacht even.’

Na het water komt het eten. De kat was gemakkelijk te begrijpen, dacht hij en zijn gezicht ontspande.

Hij opende de zak en deed het kattenvoer in het andere bakje. Terwijl de brokjes in het bakje kletterden bleef de kat braaf zitten. Hij had gedacht dat ze eropaf zou springen, maar met ronde ogen en verwijde pupillen, zonder van haar plek te komen, hield ze alles in de gaten.

‘Eet maar. Ziet dat er niet lekker uit? Kijk, hier.’

Shūta pakte een kattenbrokje dat eruitzag als een snack en deed alsof hij at. Maar de kat staarde hem onbewogen aan alsof ze zich afvroeg: Wat doet die vent nou?

Hij voelde zich een beetje idioot en ging op bed liggen. Terwijl hij deed alsof hij niet oplette, volgde hij vanuit zijn ooghoeken de bewegingen van de kat.

Eindelijk naderde de kat voorzichtig, poot voor poot, het bakje met eten, en bewoog haar bek. Er klonk een discreet krakend en smakkend geluid. Hoewel ze wel degelijk een aanwezigheid was in de ruimte, at ze heel rustig. *Dus dit is een kat*, dacht hij dromerig.

Het voelde vreemd dat er zich een kat bevond in deze kamer waar hij tot dan toe alleen had gewoond. Het viel

hem nu op dat het een behoorlijke rommel was. Manga's en games slingerden al geruime tijd rond. Tijdens werkdagen kwam hij alleen naar huis om te slapen, en ook op vrije dagen sliep hij eigenlijk tot de middag. Hoewel het niet zo was dat er weinig spullen waren, bood de kamer geen aangename aanblik. Potplanten of zo waren er niet. En als ze er wel waren geweest, dan zouden ze zeker verdord zijn.

Dus ruimde Shūta voor het eerst in lange tijd zijn kamer op. De dopjes van plastic flesjes die op de vloer lagen verspreid en de eetstokjes van de kant-en-klaarmaaltijden van de buurtsuper gooide hij weg, kleren en tijdschriften verplaatste hij naar een hoek. Het was lang geleden dat hij in beweging was gekomen voor iets anders dan naar het ziekenhuis gaan. Al was het slechts zijn kamer opruimen, het voelde vreemd genoeg verfrissend aan.

'Ah, ja. Deze zijn het gevaarlijkst.' De slaappillen die open en bloot op tafel lagen, werden ineens iets smerigs. Hij stopte ze allemaal in een lade.

De kat was klaar met eten en terwijl ze langzaam door de kamer liep, snoof ze de geuren op. Haast gewichtloos, lichtvoetig. Kijken naar een kat die op verkenning gaat, brengt het hart tot rust. Het is een sterke, maar effectieve therapie.

Waar zou de kat slapen? Er was geen bed meegegeven. Het was niet koud, maar zou hij toch een opgerolde fleecedeken neerleggen? Of wie weet kroop ze wel in een bolletje op bed?

Terwijl hij zich dit soort voorstellingen maakte, vloog de tijd voorbij. Die nacht vergat hij zelfs zijn medicijnen te nemen en viel in slaap.

Met de mand in zijn armen rende Shūta in een ruk door naar de vierde verdieping.

Toen hij kwam binnengestormd bij de Nakagyō Kokoro-kliniek voor het Hart, duwde hij buiten adem de kattenmand tegen het kleine raampje van de receptie, waarachter de norse verpleegster zat.

‘Zeg, het gaat om de kat. Ik wil met de dokter spreken over deze kat.’

‘Meneer Kagawa, uw afspraak is over vier dagen, toch? Er blijven nog vier dagen kat over.’

‘Nee, dat is niet meer nodig,’ zei hij, zwaar ademend van opwindning, zijn mond had moeite om woorden te vormen. ‘Hoe dan ook, ik wil met de dokter spreken. Desnoods blijf ik wel een paar uur wachten.’

‘Als het zo zit, ga dan maar naar de spreekkamer.’

‘Want ik blijf net zo lang wachten als nodig is, begrijpt u?’

‘Gaat u maar naar de spreekkamer,’ zei de verpleegster, die haar ogen al had neergeslagen en met iets anders bezig was. Shūta was stomverbaasd. Hij was van zijn werk teruggekeerd naar zijn flat, had de kat in de mand gezet en zich naar de kliniek gehaast. Hij moest zijn woede op een of andere manier zien kwijt te raken om kalmer te worden. Maar dat hij zo gemakkelijk door mocht lopen viel een beetje tegen.

‘Eh...’

‘Wacht u in de spreekkamer, alstublieft,’ zei de verpleegster koel.

Dus liep hij maar verder met de mand, weer voorbij het bankje, en ging zitten wachten in de krappe spreekkamer.